

ခြင်္သေ့နဲ့ ကြွက်ကလေး

ခြင်္သေ့နဲ့ကြွက်ကလေးပုံပြင်လေးက ငယ်ငယ်က ကျောင်းသင်ခန်းစာမှာ သင်ယူခဲ့ရတဲ့ပုံပြင်လေးပါ။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီး အပေါ်ကို ပြေးလွှားမိတဲ့ကြွက်ကလေးကို ခြင်္သေ့ကြီးက အိပ်ရာကလန်နိုးပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက်ပါတယ်။ အိပ်ရေးပျက်သွားတဲ့အတွက် ဒေါသတကြီးနဲ့ ဖမ်းချုပ်လိုက်တဲ့ခြင်္သေ့ကြီးကို ကြွက်ကလေးက “သူ့မှားသွားပါတယ်။ သူ့ကိုမစားပါနဲ့” ဆိုပြီးတောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခြင်္သေ့ကြီးက “မင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ငါ့ကိုဘာပြန်ပေးနိုင်မှာလဲ” ဆိုပြီး မေးပါတယ်။ ကြွက်ကလေးက သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ရတဲ့အကျိုးကို တစ်နေ့ခြင်္သေ့ကြီးပြန်ခံစားရမှာပါလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ကြွက်ကလေးရဲ့အပြောကို ခြင်္သေ့ကြီးက လှောင်တဲ့အနေနဲ့ အော်ရယ်လိုက်ပါတယ်။ “မင်းလို့ ပီစီညှောင့်တောက် ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကများ ငါ့ကို ဘာပြန်လုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ” လို့ပြောခဲ့ပြီး “ကဲ.....ဒီတစ်ခါတော့ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါခေါက်ဆီ နာမယ်မှတ်” ဆိုပြီး လွှတ်ပေးခဲ့လိုက်ပါတယ်။ ကြွက်ကလေးကလည်း ခြင်္သေ့ကြီးက အသက်ကို ချမ်းသာပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်လို့ ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ အစာရှာနေတဲ့ခြင်္သေ့ကြီးဟာ မုဆိုးရဲ့ပိုက်ကွန်မှာ အဖမ်းခံရပါတော့တယ်။ ပိုက်ကွန်က ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ်ထားသလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခြင်္သေ့ကြီးက ရုန်းနေတာက အချည်းနှီးပါပဲ။ ဒေါသအရမ်းထွက်တဲ့ခြင်္သေ့ဟာ အော်ဟစ် ဟိန်းဟောက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ခြင်္သေ့ကြီး လွှတ်ပေးခဲ့တဲ့ကြွက်ကလေးက ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ဟိန်းဟောက်သံကြောင့် အနီးနားကိုပြေးလာခဲ့ပါတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကိုမြင်တဲ့အခါ သူ့အသက်ကို လွှတ်ပေးခဲ့တဲ့ခြင်္သေ့ကြီးကို ကယ်ဆယ်ဖို့ကြိုးစားပါတော့တယ်။ ကြွက်ကလေးက သူ့ရဲ့သွားတွေနဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့အပေါ်က ပိုက်ကွန်တွေကို ကြိုးစားပမ်းစား ကိုက်ဖြတ်ပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မုဆိုးမလာခင်မှာဘဲ ကြွက်ကလေးကိုက်ဖြတ်ပေးခဲ့လို့ ခြင်္သေ့ကြီးက လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ခြင်္သေ့ကြီးက အကောင်သေးတယ်ဆိုပြီး အထင်သေးခဲ့မိတဲ့မင်းကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ တခါတလေကျတော့ လောကမှာ အကောင်သေးပေမယ့် သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးတည့်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါပြီဆိုပြီး တောင်းပန်သွားပါတော့တယ်။

သားသုံးယောက်နဲ့အဖိုးအို

တစ်နေ့တော့ ရွာတစ်ရွာမှာ မိန်းမကြီးသုံးယောက်က ရေခပ်လာကြပါတယ်။ ရေတွင်းမှာ ရေခပ်ကြရင်း သူမတို့ရဲ့ သားတစ်ယောက်ချင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြပါတယ်။ ပထမမိန်းမကြီးက သူ့သားက အလွန်အပြေးမြန်ကြောင်း၊ သူ့နဲ့သာပြိုင်မယ်ဆိုရင် အကုန်လုံး ရှုံးကြမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောရင်း သူ့သားအကြောင်းကို သူ့ဂုဏ်ယူစွာနဲ့ အခြားသောမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကို ပြောပြနေပါတယ်။

ဒုတိယမိန်းမကြီးကတော့ သူ့သားရဲ့အသံကဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း၊ ဒီရွာမှာ သူ့သားရဲ့အသံလောက်ဘယ်သူမှ နားထောင်ကောင်းအောင် သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးသီဆိုနိုင်မှာ မဟုတ်ကြောင်း ကျန်မိန်းမကြီးတွေကို ပြောပြပါတယ်။

တတိယမိန်းမကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးလို့သာ နားထောင်နေပါတယ်။ ထိုမိန်းမကြီး သုံးယောက်ရဲ့အနီးအနားမှာ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းနဲ့ အဖိုးအိုတစ်ယောက် ခရီးတစ်ထောက်နားနေပါတယ်။ ထိုမိန်းမကြီး သုံးယောက်ရဲ့စကားတွေကိုလည်း အဖိုးအိုက အစအဆုံးကြားနေခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်မှာဘဲ ရေအိုးကိုယ်စီရွက်လို့ မိန်းမကြီးသုံးယောက်က လာလမ်းအတိုင်း အိမ်ကိုပြန်လာကြပါတယ်။ ထိုမိန်းမကြီးသုံးယောက် နောက်ကနေ အဖိုးအိုကလည်း ဖြေးညင်းစွာလမ်းလျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါတယ်။

လမ်းတစ်ဝက်ခန့်အရောက်မှာတော့ မိန်းမကြီးသုံးယောက်က ရေအိုးရွက်ရတာ လေးလာတဲ့အတွက် ခဏတဖြုတ်နားကြပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာ ရွာထဲဘက်မှ ကလေးသုံးယောက်ပြေးထွက်လာကြပါတယ်။ ပထမမိန်းမကြီးရဲ့ကလေးက မိခင်အနားရောက်တဲ့အခါ သံခွေလိမ့်ရင်း ပြေးကစားနေပါတယ်။ ဒုတိယမိန်းမကြီးရဲ့ကလေးကတော့ သာယာချိုမြိန်တဲ့အသံနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောင်းမွန်စွာသီဆိုရင်း အမေရှိရာဆီ ပြေးညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်လာနေပါတယ်။ တတိယမိန်းမကြီးရဲ့ကလေးကတော့ အမေရှိရာသို့ပြေးလာပြီး အမေချထားသော ရေအိုးကို ကောက်ယူ သယ်ဆောင်က ရွာထဲဘက်ကို ပြန်သွားပါတော့တယ်။

ပထမမိန်းမကြီးနဲ့ ဒုတိယမိန်းမကြီးက အဖိုးအိုဘက်ကိုလှည့်ပြီး သူတို့သားများ ဘယ်လောက်တော်ကြောင်းပြောဖို့အတွက် စကားပြင်တဲ့အနေ နဲ့ “အဘရေ...ကျွန်မတို့သားများတွေ့လိုက်ပါသလား....” ဆိုပြီး စကားစပါတော့တယ်။ ထိုအခါမှာ အဖိုးအိုက “ဘယ်ကသားကိုပြောတာလဲ။ ငါတွေတာတော့ ရေအိုးကို သယ်ပြီး ရွက်သွားတဲ့သားလိမ္မာလေးတစ်ယောက်သာ တွေ့လိုက်တယ်ကွယ်” ဆိုပြီး တတိယမိန်းမကြီးရဲ့သားကို ချီးကျူးလိုက်ပါတော့တယ်။

ယုန်နဲ့လိပ်

တစ်နေ့တော့အုပ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ ယုန်လေးတစ်ကောင်က တစ်ရွေ့ရွေ့နဲ့ ရေကန်ကနေ တက်လာတဲ့ လိပ်လေးတစ် ကောင်ကို တွေ့တယ်တဲ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ယုန်ကလိပ်ကိုတွေ့တော့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောမိသတဲ့။ ဒါကိုမြင်တဲ့လိပ်ကလေးက “ သင်က ကျွန်ုပ်ကိုဘာကြောင့်ရယ်ပါသလဲ” လို့မေးတော့တာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ယုန်လေးက “ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါကမင်းလောက်သွားတာလာ တာ နှေးတဲ့ကောင်မျိုးမတွေ့ဘူးလို့ပါကွာ။ ငါဆိုရင် ဘယ်လောက်မြန်သလဲ။ မင်းလို နှေးတဲ့နှေးတဲ့ကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူးကွ” လို့ပြောသတဲ့။ အဲ့ဒီ လိုပြောတော့ လိပ်ကလေးကမခံနိုင်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ “ငါ့ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ကွ။ မင်းကိုယ်မင်းသိပ်မြန်တယ်ထင်ရင် ငါနဲ့အပြေးပြိုင်မလား” လို့ စိန်ခေါ်လိုက်တာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာတော့ ယုန်လေးကထပ်မံရယ်မောလိုက်ပြီး “ငါက နိုင်မယ်မှန်းကြိုသိနေတဲ့အရာတစ်ခုကို မင်းက ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တယ်ပေါ့။ ငါနိုင်မယ်ဆို တာ သိပေမယ့် မင်းက သိပ်ကိုအရှုံးပေးချင်နေတော့လည်း ပြိုင်ကြတာပေါ့ကွာ” လို့ပြောပြီး လိပ်ကလေးစိန်ခေါ်မှုကိုလက်ခံလိုက်တော့တာပေါ့။ ပြိုင်ပွဲနေ့မှာတော့ ဦးမြေခွေးကြီးက သူတို့နှစ်ကောင်အတွက် ဒိုင်လူကြီးလုပ်ပေးတယ်တဲ့။ တောထဲမှာရှိတဲ့ အခြားတိရစ္ဆာန်လေးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ပြိုင်ပွဲကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ လာကြည့်ကြတာပေါ့။

ပြိုင်ပွဲမှာ စတင်ပြီးတာလွတ်လိုက်ပြီဆိုကတည်းက ယုန်ကလေးက ပြေးထွက်သွားပေမယ့် လိပ်ကလေးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြေးသွား တယ်ဆိုပေမယ့် အများအပြင်မှာတော့ နှေးနှေးကွေးကွေးနဲ့ တရွေ့ရွေ့သွားနေတော့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လိပ်ကလေးနဲ့ ယုန်ကလေးဟာ တော်တော်လေးကို ဝေးကွာသွားတော့တာပေါ့။ လမ်းတဝက်ကျော်လောက်မှာတော့ ယုန်လေးက အနောက်ကိုလှည့်ကြည့်သတဲ့။ ဟိုးဝေးဝေး မှာတရွေ့ရွေ့လာနေတဲ့ လိပ်ကလေးကို ယုန်လေးက မှုန်မှုန်လေးသာ မြင်တော့တယ်တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ နေကပူပူ လမ်းမှာပြေးလာရတာလည်းမော မောနဲ့ဆိုတော့ ယုန်လေးက “အင်း ငါတရားတော့ အိပ်လိုက်ဦးမှပါ။ ဒီလိပ်သွားပုံနဲ့ ငါတရားနိုးပြီးဘယ်ချိန်ထပြေးပြေး သူ့လောက်ကတော့ အသာလေးအနိုင်ရပါတယ်” လို့တွေးပြီး ပြေးလမ်းဘေးက အရိပ်ကောင်းကောင်းသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မှီပြီး အိပ်တော့တာပေါ့။

လိပ်ကလေးကတော့ သူ့ရဲ့ပြေးနိုင်တဲ့အင်အားနဲ့ မရပ်မနားတရွေ့ရွေ့နဲ့ပြေးနေသတဲ့။ ယုန်လေးအနားယူနေတဲ့အနီးကနေဖြတ်သွားတော့လည်း သူတောင်နားနေသေးတာ ငါလည်းနားဦးမှပါဆိုတဲ့ စိတ်ကိုမတွေးဘဲ နေပူပူအောက်မှာ မရပ်မနားဘဲ အားသွန်ခွန်စိုက်နဲ့ ကြိုးစားပြီး ပန်းတိုင်ကို ပဲဦးတည်သွားနေတော့တာပေါ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ယုန်လေးကအိပ်ယာကနိုးလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ပန်းတိုင်နားကိုရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့လိပ်ကလေး ကို လှမ်းတွေ့တော့တာပေါ့။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ယုန်ကလေးက အရှိန်နှုန်းအမြင့်ဆုံးနဲ့ ပန်းတိုင်ဆီကိုရောက်အောင် အပြေးအလွှားသွားတော့တာပေါ့။ ဒါ ပေမယ့်လည်း ယုန်ကလေးပန်းတိုင်ထဲမဝင်မီမှာပဲ လိပ်ကလေးက ပန်းတိုင်ကိုရောက်သွားပြီး ယုန်လေးကို ပန်းတိုင်ကနေ စောင့်နေသတဲ့။